

SV. ANTON PADUÁNSKY

Úloha z minula: byť ako rytieri, čestní, slušní... hovorilo sa o sv. Františkovi z Assisi

Mne napr. prišlo na um vtedy: Neskákať do reči ☺ To dnešné deti zvyknú robiť často ☺

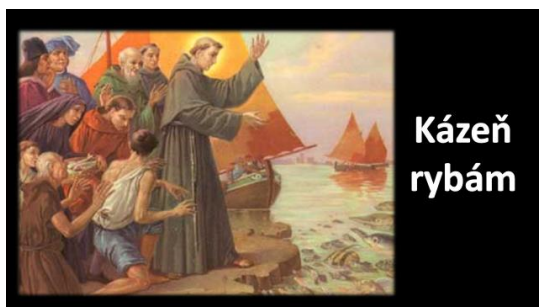
Dnes stále ostávame v Taliansku, hoci svätec, o ktorom budeme hovoriť, sa narodil v Lisabone, čiže v Portugalsku. Bude sa volať ako náš pán kaplán. ☺ Zomrel v Padove, v severnom Taliansku. Preto ho nazývame aj Paduánsky. Čiže budeme hovoriť o sv. Antonovi Paduánskom. V Taliansku je tento svätec veľmi populárny. Ľahko spoznať jeho sochu, lebo občas spod kopy listov, ktoré ľudia k jeho soche dávajú, ani nevidiať jeho usmiatu tvár. Na Slovensku je uctievaný ako patrón „stratených vecí“. A naozaj. Viacerí by mohli vyrozprávať príbeh o tom, že hľadali nejakú stratenú vec a povedali: „Sv. Anton, pomôž!“ A potom ju hneď našli. Všimnite si, že sv. Anton má na rukách Ježiška a zobrazuje sa s ľaliou. Prečo je to tak, si povieme na záver.



Anton sa od začiatku nevolal Anton, ale jeho meno bolo Ferdinand. O jeho rodine vieme veľmi málo, len toľko, že bývali blízko Lisabonskej katedrály. Rodičia odovzdali malého Ferdinanda na výchovu kňazom práve z tejto katedrály. Mali ho naučiť čítať, písať a poznať Sv. písmo. Naučil sa tam gramatiku a hudbu. Neskôr tam vstúpil aj do rehole. Mal dobré predpoklady a vyzeralo to tak, že urobí veľkú kariéru. Hneď po vysviacke pracoval na vrátnici a ako prvý stretával ľudí, ktorí prichádzali do kláštora.

Raz sa stalo, že do kláštora prišli bratia sv. Františka z Assisi. Putujúci žobráci išli do Maroka, aby hlásali evanjelium moslimom. A keďže to bola dlhá cesta, páter Ferdinand ich obdivoval. A navyše, nemali zo sebou ani cent.

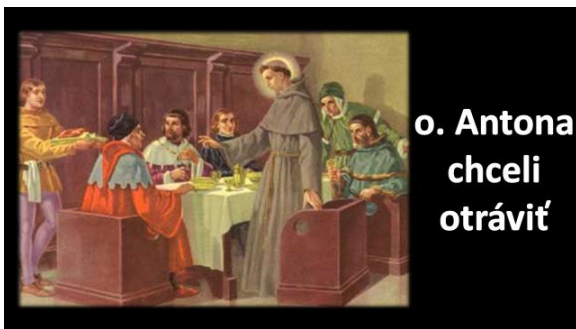
Toto stretnutie spôsobilo u pátra Ferdinanda veľkú zmenu. Ich štýl života Ferdinanda tak silno očaril, že sa rozhodol pripojiť k nim a stal sa františkánom. A odvtedy sa volá Anton. Všetko čo mal, rozdal chudobným a bez centu sa vydal na cestu. Hlásal evanjelium od mesta k mestu. Mal jednu výnimočnú vlastnosť, že dobre kázal. Jeho kázne priťahovali zástupy. Musel ich hlásať na námestiach, lebo ľudia by neboli vošli do žiadneho kostola. Aby to nebolo málo, Boh jeho slová potvrdzoval zázrakmi. Najviac známy je ten, keď sv. Anton hovoril kážeň rybám.



Hovorí o tom jeden príbeh: Bolo jedno mestečko v Taliansku, volalo sa Rimini, a títo obyvatelia tohto mestečka brata Antona nechceli počúvať. „Keď je to tak, idem kázať rybám,“ povedal a zišiel z ambony v kostole. Keď prišiel k brehu mora, priplávalo k nemu veľa rýb. Svätý Anton im začal kázať o Božej добрote a sláve a hovoril im, aby boli vďačné. Keď skončil, požehnal ryby v znamení kríža. Začudovaní ľudia pochopili svoje správanie a prosili Antona, aby ich učil.



Raz sa stalo, že v Rimini žil jeden človek, ktorý neveril, že vo Sviatosťi je prítomný naozaj Ježiš Kristus. Hovoril, že až vtedy uverí, keď jeho kobyła odmietne jesť. V jeden deň, keď bola na Námestí procesia so Sviatosťou Oltárnou, objavil sa aj ten neveriaci muž so svojou kobyľou, ktorej 3 dni predtým nedal jesť. Položil pred ňu voňavé seno a ovos, ale kobyła odmietla jesť. Namiesto toho, keď sa ulicou približoval páter Anton so Sviatosťou Oltárnou, kobyła padla na kolená. Vtedy tento človek uveril.



Niektorí bohatí ľudia, a najmä tí, ktorým sa páčil ich hriešny život, sa chceli Antona zbaviť, lebo im prekážal. Raz ho pozvali na hostinu a chceli ho pri nej otráviť s jedom. Ale Anton odhalil ich úmysly. Požehnal otrávené jedlo a zjedol ho bez toho, aby mu ublížilo. Potom to tí, ktorí ho pozvali oľutovali a vyznali svoje hriechy.



Inokedy pribehla za bratom Antonom uplakaná matka. Jej dvojročný syn spadol do vody. Keď ho našla, bol už mŕtvy. „Vráť mu život,“ prosila a plakala. „Keď Boh vzkriesi moje dieťa, dám ti toľko obilia, koľko váži môj syn,“ povedala. Brat Anton sa pomodlil, dotkol sa chlapca a stal sa zázrak. Chlapec otvoril oči. Anton povedal: „Obilie rozdej chudobným. Budú mať múku na chlieb.“



Sv. Anton bol známy ako ochranca chudobných. Na pamiatku tejto druhej udalosti pochádza zvyk pomáhať chudobným pod názvom „Chlieb sv. Antona.“ Pokladničky s takým nápisom sú dodnes v kostoloch po celom svete.

V Lisabone sa vždy 13. júna, čiže na spomienku sv. Antona v kostoloch rozdávať malé chleby a ľudia robia zbierku pre chudobných. Chleby nestrácajú farbu, ani sa nekazia. Ľudia veria, že keď ich majú v dome, tak im nebude chýbať jedlo.

A teraz sa vráťme k tomu, prečo je sv. Anton zobrazovaný s Ježiškom na rukách a prečo má pri sebe ľaliu?



Ľalia – symbol čistoty. S Ježiškom na rukách sa zobrazuje na pamiatku zázračného zjavenia.

Raz sa stalo, že o. Antona, keď kázal vo Francúzsku pozval na večeru jeden šľachtic a ponúkol mu aj nocľah v jeho dome. Po večeri sa Anton odobral do svojej izby modliť sa. O nejaký čas neskôr prechádzal v dome popri Antonovej izbe šľachtic a všimol si nádhernú žiaru vychádzajúcu spod dverí. Keď nazrel dnu, videl zjavenie, ktoré sa odohrávalo v izbe. Nádherné dieťaťko stálo na lavičke, na ktorej sa Anton pokľaciačky modlil. Dieťaťko vystieralo ruky k sv. Antonovi a on si ho objímal a túlil k svojmu srdcu a volal: Môj Bože! Môj Bože. Potom ráno, Anton požiadala šľachtica, aby nikomu nepovedal o tom, čo videl, pokiaľ bude nažive. Tajomstvo tejto noci sa udržalo 10 rokov.

Modlitba k sv. Antonovi: Sv. Anton, vypros nám, ktorí sa k tebe utiekame, splnenie všetkých naliehavých prosieb, ak to nie je na škodu našej duši. Buď naším patrónom, našim ochrancom, bráň nás v živote i po smrti. Vypros nám čistotu srdca, pokojnú myseľ, lásku k chudobe a úplnú odovzdanosť do Božej vôle. Sv. Anton, oroduj za Sv. Otca, za biskupov a kňazov a za všetkých veriacich. Vypros nám, aby sme žili zjednotení vo viere a v láske a pracovali spoločne na väčšiu česť a slávu Božiu. Amen.

Úloha: